

— Проклѣта работа! каза той разсърденъ, деспотъ ефенди, такъвъ далекъ нишанъ никога се не избира! Хвърляй сега пакъ ти! Само ти казвамъ, че на халосъ ще иде крушума... Гледай баримъ яра да ударишь, прибави той — иронически.

Игуменътъ дигна пушката правъ, зе нишана на око и тозъ часъ испраздни.

Буренътъ се запраши.

— Слушала ме още пуцината! каза игуменътъ.

— Случай! извика онъ-башиятъ; — де втори пхтъ...

Игуменътъ пакъ помѣри и испраздни. Куршумътъ намѣри пакъ бурена. Онъ-башиятъ поблѣднѣ. Той продума ядосанъ:

— Кишинъ ефенди, ти имашъ вѣрно око, ама само не вѣрвамъ баснята. че не си гърмѣлъ отъ година... Не е злѣ да давашъ урокъ на вашитѣ младежи, които всеки день стрѣлжтъ тадѣва... Послѣ прибави злобно: Много сж развилнѣяли. Нѣщо ги сърби... Ама дяволътъ ще си скжеа царвудитѣ най-послѣ... Погледътъ на онъ-башиятъ станъ по-звѣрски и ненавистенъ, обърнахъ сега къмъ Огнянова...

Прѣзъ всичко това врѣме Мунчо стояше на почтено разстояние отъ него, но какъ бѣше се измѣнилъ сега! Безумно уплашване и скотска ненавистъ бѣхж искривили чъртитѣ му до страхотия. Той бѣше хвърлилъ заплашителенъ погледъ сега възъ онъ-башиятъ, съ зяпнжли уста и растворени рѣцѣ, като човѣкъ който се готви да се хвърли възъ нѣкого. Онъ-башиятъ машинално се обърна къмъ негова страна и го поглѣдна прѣзрително. Тогава лудия доби още по-звѣрски поглѣдъ, па извика, като прѣскаше плюнки отъ ярость:

— Ру-сс-и-анъ ждѣ та заколли и тебе! и го испсува на майка. Онъ-башиятъ разбираше малко български, но отъ Мунчовитѣ заплетени думи нищо не разбра.

— Какво реве тоя скотъ? попита той игумена.